

॥ नारायणसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयारण्यकम्/प्रपाठकः - १०/अनुवाकः - १३)

स॒हस्र॒शीर्षं॑ दे॒वं वि॒श्वाक्षं॑ वि॒श्वश॑म्भुवम्। वि॒श्वं ना॒राय॑णं
दे॒वम॒क्षरं॑ पर॒मं प॒दम्। वि॒श्वतः॑ पर॒मान्नि॒त्यं वि॒श्वं
ना॒राय॑णः ह॒रिम्। वि॒श्वमे॒वेदं॑ पु॒रुष॑स्तद्वि॒श्वमु॑पजीवति।
पतिं॑ वि॒श्वस्या॑ऽऽत्मे॒श्वरः॑ शाश्व॒तः शि॒वम॑च्युतम्। ना॒राय॑णं
म॒हाज्ञे॑यं वि॒श्वात्मा॑नं प॒राय॑णम्। ना॒राय॑णप॒रो ज्यो॒तिरा॒त्मा
ना॒राय॑णः प॒रः। ना॒राय॑ण प॒रं ब्र॒ह्म त॒त्त्वं ना॒राय॑णः
प॒रः। ना॒राय॑णप॒रो ध्या॒ता ध्या॒नं ना॒राय॑णः प॒रः। यच्च॑
किञ्चि॒ज्जग॑त्सर्वं दृश्यते॑ श्रूय॒तेऽपि॑ वा॥

अन्त॑र्ब॒हिश्च॑ तत्सर्वं व्याप्य ना॒राय॑णः स्थि॒तः। अन॑न्तमव्ययं
क॒विः स॒मुद्रे॑न्तं वि॒श्वश॑म्भुवम्। प॒द्म॒कोश॑ प्र॒तीका॑शः
हृदयं॑ चाप्यधोमुखम्। अधो॑ नि॒ष्ट्या वि॒तस्त्या॑न्ते ना॒भ्यामु॑परि॒
तिष्ठ॑ति। ज्वा॒ल॒मा॒लाकु॑लं भा॒ती वि॒श्वस्या॑ऽऽय॒तनं॑ म॒हत्।
सन्त॑तः शि॒लाभि॑स्तुल॒म्बत्या॑कोशसन्निभम्। तस्यान्ते॑
सुषि॑रः सूक्ष्मं तस्मिन्सर्वं प्रतिष्ठितम्। तस्य॑ मध्ये॒ म॒हान॑-
ग्निर्वि॒श्वार्चि॑र्वि॒श्वतो॑मुखः। सोऽग्र॑भुग्विभजन्तिष्ठन्नाहारमजुरः
क॒विः। ति॒र्यग्ध॑र्वम॒धः शा॒यी र॒श्मय॑स्तस्य॒ सन्त॑ता।
सन्ता॑पयति स्वं दे॒हमा॑पादतलमस्तकः। तस्य॑ मध्ये
वह्नि॑शिखा अ॒णीयो॑र्ध्वा व्य॒वस्थि॑तः। नी॒लतो॑यद-
मध्य॒स्थाद्वि॒द्युल्ले॑खेव॒ भास्व॑रा। नी॒वार॒शूक॑वत्तन्वी पी॒ता

भा॑स्वत्य॒णूप॑मा। तस्याः॑ शिखा॒या म॑ध्ये प॒रमा॑त्मा
व्य॒वस्थि॑तः। स ब्रह्म॒ स शिवः॑ स हरिः॒ सेन्द्रः॑ सोऽक्षरः॑
पर॒मः स्व॒राट्॥ ऋ॒तं स॒त्यं प॑रं ब्रह्म॒ पुरुषं॑ कृष्ण॒पिङ्ग॑लम्।
ऊ॒र्ध्वरे॑तं वि॒रूपाक्षं॑ वि॒श्वरू॑पाय॒ वै नमो॑ नमः॑।

ना॒रा॒य॒णा॒य वि॒द्महे॑ वा॒सुदे॒वा॒य धी॑महि। तन्नो॑ विष्णुः
प्रचो॒दया॑त्।

विष्णो॒र्नु कं॑ वी॒र्या॑णि प्रवोचं॒ यः पार्थि॑वानि विम॒मे रजा॑ंसि
यो अस्क॑भाय॒दुत्तरं॑ स॒धस्थं॑ विचक्रमा॒णस्त्रे॒धोरु॑गा॒यो
विष्णो॒रराट॑मसि विष्णोः॑ पृ॒ष्ठम॑सि विष्णोः॑ श्र॒त्रेस्थो॑ विष्णोः॑
स्यूर॑सि विष्णो॒र्ध्रुव॑मसि वैष्ण॒वम॑सि विष्णो॒वे त्वा॑॥

॥ ॐ शान्तिः॒ शान्तिः॒ शान्तिः॑ ॥